

Bilag I.

Til Regering og Rigsdag.

I Anledning af det Forslag til Lov om Tvangsakkord udenfor Konkurs, som f. T. er forelagt Rigsdagen, har Københavns Handelsforeningers Fællesrepræsentation afholdt et Møde. Fællesrepræsentationen bestaar af Bestyrelserne for følgende københavnske Handelsforeninger: *Cigar- og Tobakshandlerforeningen, Dansk Papirhandlerforening, Frederiksberg Handelsforening, Isenkræmmerforeningen, Københavns Blomsterhandlerforening, Københavns Glas- og Porcellænhandlerforening, Københavns Læderhandlerforening, Korn- og Melhandlerforeningen, Manufakturhandlerforeningen, Manufaktur-Detaillist-Foreningen, Ny Carlsberg Øthandlerforening, Sundbyernes Handelsforening, Urtekræmmerforeningen, Vinhandlerforeningen for Danmark, Øthandlerforeningen af 1875.*

Mødet blev indledet af Detailhandlerbankens Direktør, H. P. Hansen, der resumerede de nugældende Bestemmelser, gennemgik Lovforslaget og paapegede de Forandringer, dette vilde medføre.

Fællesrepræsentationen var enig om at anbefale Forslaget som i det hele og store nyttigt og formaalstjenligt og kun at henstille, at der foretages følgende Ændringer, som navnlig fra et Detailhandlerstandpunkt maa anses for ønskelige for ikke at sige nødvendige.

Til § 4 in fine bør føjes: „Naar Skyldneren ikke i mindst 2 Aar har været etableret, skal Skifteretten kun undtagelsesvis kunne bevilge Akkord og kun, naar Insolvensen er indtraadt som Følge af en særlig Begivenhed, som i Forhold til Skyldneren maa anses for hændeligt Uheld“.

Formodningen maa være for, at der ved Etableringen eller Driften af Forretningen er udvist utilladelig Flothed i Forhold til Driftskapitalens Størrelse og Skyldnerens pekuniære Evne, naar han inden 2 Aar kommer i det Tilfælde at skulle søge Akkord. Det er jo hyppigt, at en ung Mand etableres ved Hjælp af Forstrækninger (Laan, Kautioner) fra Familie og Venner. Hvis han nu anvender Størstedelen heraf til flot Etablering, eller hvad man kalder for „flot Start“, altsaa med Anvendelse af uforholdsmæssige Midler til Udsmykning af Lokale eller Reklame, misbruger han baade sine Etableringspenge og den paa Grundlag af disse erhvervede Varekredit, og hans Insolvens indtræffer tidligere end de 2 Aar. Det er hændet og hændes ikke sjældent, at saadanne Forretningsmænd anvende ganske meningsløst store Summer, som slet ikke ere deres, til en Reklame af en saadan Natur, at den f. Flks. i Tyskland, hvor man har Lovbestemmelser derom, vilde kunne rammes af Straf. Der er en anden Maade, der ligeledes hyppigt anvendes for at „slaa Forretningerne op“, nemlig Salg af enkelte Artikler til Underpriser, altsaa med Tab. Hvis Tab hidrører herfra, bør Akkord altid nægtes, men specielt bør der ikke gives Akkord, før der er gaaet mindst 2 Aar, fordi man ligeledes her misbruger Kredit til forkastelige Handlinger, der ere til største Gene for de hæderlige handlende, og som foruden den Skade, der herved gøres, udbrede Demoralisation i almindelige Handelsforhold. Paa en saadan Handelsmoral, der stærkt nærmer sig det kriminelle, bør der ikke sættes Præmie.

ad § 5. 3die Stykke foreslaas ændret saaledes:

„Derimod kan i dette Tidsrum, saa længe Akkorden ikke er vedtagen, Fordringshavere, der efter Tal og Vægt udgøre mindst $\frac{1}{5}$ af de af Skyldneren oplyste, og hvis Fordringer ikke ere sikrede osv.“

Det er vistnok den almindelige Mening, at Loven ikke vil gøre den fulde Nytte, hvis enhver lille Fordringshaver kan kræve Konkursbehandling. Det er en bekendt Sag, at smaa Fordringshavere nu ofte ved privat Akkord faa en større Dæk-